

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תל
ערב שבת קודש פ' תולדות,
ר"ח כסלו ה'תשפ"ב

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"א שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת המאה ועשרים להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ת ר' נפתלי יוסף שיחי' פישמאן
לרגל יום ההולדת שלו לאויש"ט, ביום ד' כסלו
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זוגתו

מרת שטערנא שרה שתחי' פישמאן

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליב ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליב ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3

דבר מלכות

כל מציאותו, תיכף כשניעור משנתו, חדורה בהחיות דמשיח / שיפ תולדות החשניב

7

זמן הגאולה

סימן נוסף שתיכף ומיד בא משיח צדקנו / הזמן הנכחי ופרשת השבוע באור הגאולה

10

המעשה הוא העיקר

הגיע הזמן להתעורר מהאדישות ומהתרדמה / הוראות למעשה בפועל

11

ניצוצות של משיח

רוקדים עם מלכא משיח ועצמו"ה בקודש הקדשים / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

12

יילחום מלחמת ה' - וינצח

במקום לפטר אותו משאירים אותו על הכסא! / שיחות בענין שלימות העם והארץ

14

כתב יד קודש

החידוש בשלוחי נשיא דורנו / צילום מהגהת כ"ק אדיש מה"ם על שיחת שי"פ חיי שרה החשמי"ז

ה. אין דעם חידוש (מן נשיא דורנו) בענין השליחות גופא - אין דא נאך א חידוש אין אופן פעולת השלוחים לגבי דעם אופן העסקנות פון אנדערע עסקנים ציבוריים:

בשעת מ'קומט זן אין אן אָרט, א שטאט, מיט א געוויסע שליחות אין עסקנות - קען מען דערביי גיין אין צוויי אומנים:

דער סדר בא כ"כ אנדערע עסקנים אין, אז קומענדיק אין א שטאט האלט מען לכל לראש א פייערדיקע דרשה וועגן דעם מצב פון כלל ישראל און מצב העולם, ווי די וועלט שטייט אין סכנה, און מ'דארף איר ראטעווען, און דערסאר דארף מען מאכן אסיפות און באשטימען וועדיות און קאמיטעטן וכיו"ב, און צום סוף מירט אויס דער עסקן - אשר לכן דארף מען העלפן זיין מוסד פרטי, די מלמדים ומלמדות מסוימים, און די תלמידים ותלמידות מסוימים וכדומה.

ד.ה. אז צום אלעם ערשטן רעדט מען וועגן דעם ענין מצד כלל ישראל און כל העולם, און דערפון קומט **מצד כלל** עור פאר דעם מוסד פרטי.

דער אויפטו פון שלוחי נשיא דורנו אין - אז מ'גייט מיט מונקט א פארקערטן סדר: היות אז נשיא דורנו האט אים געגעבען א שליחות אין א מקום מסויים, מיט א שליחות מסויימת (וברוב הפעמים - אים גלייך אנגעזאגט אין וואס עס באשטייט די שליחות) - אין בשעת ער קומט אן אין דעם מקום מסויים, הויבט ער אן לכל לראש רעדן מיט די תושבי המקום או ער איז געקומען זיין ארט - אראפהעלפן, דורך היווק לאין אידישקייט און צדק ויושר ביי זיי און וייערע פרוען און קינדער און מריינט, און פאר אלע תושבי המקום, אויך די גיט-אידן, אשר לכן, דארפן זיי אים ארויסהעלפן צו אויפשטעלן אין וייער ארט א מוסד (א "בית חב"ד" וכיו"ב), און זיי אליין זאלן ווערן חברים אין דעם מוסד, און ארויסהעלפן מיט עור גשמי, בגופו ובממונו, וכ'.

אין ערשט דערנאך און בויעט זיין דורך דער הוספה אין הפצה היהדות והצדק והיושר במקום פרטי זה, העלפט מען כלל ישראל, ביו אז מ'ברענגט דורך דעם די גאולה פאר כלל ישראל און פאר כל העולם כולו, און פאר שכינתא בגלותא:

אבער צום אלעם ערשטן טוט דער שליח - וכל מעינו בויט - אין זיין שליחות הפרטית אין דעם מקום מסויים און מיט די תושבי המקום מסויימים, דורך פאראינטערעסירן זיך מיט אן אמת אין דעם מצב הפרטי פון די תושבי המקום, אנשים נשים וסוף, און אויסגעפינען ווי מ'קען זיי ארויסהעלפן אין אלע וייערע ענינים, און פארשפרייטן אידישקייט און חסידות, און אָאל צדק ויושר.

נאר בהוספה על זה ווייסט ער אויך שכרו בצדו, און דאס גיט אים מער געשמאק אין דער עבודה - אז זיינע פעולות פרטיות אין דעם מקום מסויים, העלפן ארויס כלל ישראל און ברענגען די גאולה [כפ"ד הרמב"ם ס'א, אז דורך א "מצוה אחת כו' הכריע את עצמו ואח כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"], אבער דאס טאר ניט מבלבל זיין צום אויספירן די שליחות פרטית אין דעם מקום מסויים מיט די תושבי המקום.

און בשעת מ'גייט מיט אט דעם צוגאנג אין מען מצליח שלא בערך מער ווי מיט דעם ערשטן צוגאנג, כמובן בפשטות וכנראה במחש.

ואדרבה: ווי טוט מען אויף פאר כלל ישראל און די גאולה - דוקא דורך דעם וואס יעדער שליח סארס צו זיין "מינה רחוקה", זיין "קליין שטעטלעך", און ליגט אינגאנצן אין די פעולות פון הפצה היהדות והצדק והיושר צווישן די געצילטע תושבים פון זיין קליין שטעטל, ווארום פון די אלע יחידים בישראל שטעלט זיך צוזאמען כלל ישראל, און פון די אלע פינות רחוקות און קליינע שטעטלעך - שטעלט זיך צוזאמען די גאנצע וועלט

אויב ער וועט טראכטן נאר וועגן כלל ישראל און וועגן דער גאולה, און צוליב דעם וועט מעלן אין זיין שימת לב צוצושטעלן די צרכים הפרטיים/פון תושבי המקום (בעניני יהדות וכ'...) - קען מען ניט מצליח זיין כלל ישראל און די גאנצע וועלט, ווארום כלל ישראל באשטייט פון יחידים, און די גאנצע וועלט באשטייט פון א ריבוי קליינע ווינקלעך

Handwritten notes and diagrams in Hebrew. Includes phrases like "אין ערשט דערנאך", "און בויעט זיין", "דורך דער הוספה", "העלפט מען כלל ישראל", "און פאר כלל העולם כולו", "און פאר שכינתא בגלותא", "אבער צום אלעם ערשטן", "זיין שליחות הפרטית", "מקום מסויים", "דורך פאראינטערעסירן", "און פארשפרייטן אידישקייט", "און חסידות", "נאר בהוספה על זה", "מער געשמאק אין דער עבודה", "מקום מסויים", "העלפן ארויס כלל ישראל", "ברענגען די גאולה", "כפ"ד הרמב"ם ס'א", "אז דורך א מצוה אחת כו' הכריע את עצמו ואח כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה", "אבער דאס טאר ניט מבלבל זיין", "צום אויספירן די שליחות פרטית", "מקום מסויים", "די תושבי המקום".

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: www.moshiach.net/blind • אינטרנט: kuntres.yechi@gmail.com

החידוש בשלוחי נשיא דורנו

בקשר עם כינוס השלוחים העולמי שננעל בימים אלו ב"בית משיח" - 770, מובא בזה צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ חיי שרה, מבה"ח כסלו ה'תשמ"ז, שנאמרה בקשר עם כינוס השלוחים שי' הרביעי בארצות הברית (נדפסה בלקוטי שיחות חכ"ה ע' 336)

להלן פענוח חלק הצילום שבו נוספו הגהות כ"ק אד"ש מה"מ (באו בהדגשה):

דער אויפטו פון שלוחי נשיא דורנו איז - אז מ'גייט מיט פונקט אַ פאַרקערטן סדר: היות אַז נשיא דורנו האָט אים געגעבען אַ שליחות אין אַ מקום מסויים, מיט אַ שליחות מסוימת (וברוב הפעמים - אים גלייך אַנגעזאָגט אין וואָס באַשטייט די שליחות) - איז בשעת ער קומט אָן אין דעם מקום מסויים, הויבט ער אָן לכל לראש רעדן מיט די תושבי המקום אַז ער איז געקומען זיי **עצמם** צו העלפן, דורך חיזוק **נאַכמער** אין אידישקייט און צדק ויושר ביי זיי און זייערע פרויען און קינדער און פריינט, און פאַר אַלע תושבי המקום, אויך די ניט-אידן. אשר לכן, **בעט ער זיי און זיי** דאַרפן אים אַרויסהעלפן צו אויפשטעלן אין זייער אַרט אַ מוסד (אַ "בית חב"ד" וכיו"ב), און זיי אַליין זאָלן ווערן חברים אין דעם מוסד, און אַרויסהעלפן מיט עזר גשמי, בגופו ובממונו, וכו'.

און ערשט דערנאָך און בהוספה על זה - גיט צו נשיא דורנו - אַז דורך דער הוספה אין הפצת היהדות והצדק והיושר במקום פרטי זה, העלפט מען כלל ישראל, ביז אַז מ'ברענגט דורך דעם די גאולה פאַר כלל ישראל און פאַר כל העולם כולו, **כולל** - פאַר שכונתא בגלותא;

אַבער צום אַלעם ערשטן טוט דער שליח - וכל מעינו בו - אין זיין שליחות הפרטית אין דעם מקום מסויים און מיט די תושבי המקום מסויים, דורך פאַראַינטערעסירן זיך מיט אַן אמת אין דעם מצב הפרטי פון די תושבי המקום, אנשים נשים וטף, און אויסגעפינען ווי מ'קען זיי אַרויסהעלפן אין אַלע זייערע ענינים, און פאַרשפרייטן אידישקייט און חסידות און צדק ויושר **בכלל**.

נאָר בהוספה על זה ווייסט ער אויך שכרו בצדו, און דאָס גיט אים **נאָך** מער געשמאַק אין דער עבודה . .

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

כל מציאותו, תיכף

כשניעור משנתו,

חדורה בהחיות דמשיח

תוכנה של ההכרזה "יחי אדוני המלך דוד לעולם" הוא התגלות מציאותו דמלך המשיח ועי"ז ולאחרי זה באה התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו כו' ● עיקר החידוש דביאת המשיח הוא בהתגלות מציאותו, כי, כל פרטי הענינים שלאחרי זה (התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו לגאול את ישראל, וכל הענינים דימות המשיח), באים כתוצאה והסתעפות מהתגלות מציאותו, וכלולים בה ● צריך כאו"א מישראל להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהדגשת הענין ד"כל ימי חיך להביא לימות המשיח", על-ידי-זה שכל מציאותו, תיכף כשניעור משנתו, חדורה בהחיות דמשיח ● משיחות ליל ה', אדר"ח כסלו, וש"פ תולדות ה'תשנ"ב - מוגה

בחי' היחידה (כנ"ל*) - יש להוסיף ולתקן שעיקר הכוונה היא (לא לבחי' היחידה שהיא א' מחמשה שמות שנקראו לעצם הנשמה, אלא) להתגלות **עצם הנשמה ממש**, שזהו אמיתת ענינו של משיח (הן ניצוץ משיח שבכאו"א מישראל, והן ועאכו"כ משיח הכללי), העצם דישראל שלמעלה מבחי' היחידה.

ויש לומר, שענין זה מרומז בלשון הכתוב²

(2) בתהלים מזמור פ"ט - שממנו באים למזמור צדי"ק, השייך במיוחד לשנה זו, שנת הצדי"ק.

(* ס"ב בהשיחה - סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 122.

א. ע"פ הידוע שכל הענינים דלעתיד לבוא תלויים במעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות¹, מובן, שבעבודת ההכנה להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקינו צ"ל מעין ההתחדשות ש"עתידיים להתחדש כמותה", בדוגמת החידוש דמולד הלבנה, שהו"ע התגלות העצם דישראל, עצם הנשמה שלמעלה גם מבחי' היחידה:

נוסף על המדובר כמ"פ שהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקינו באה עי"ז שכאו"א מישראל מגלה ניצוץ משיח שבו,

(1) תניא רפ"ז.

שלו (בכל רגע ורגע) הוא בהבאת ימות המשיח, כלומר, לא רק בשעה שחושב ומדבר ועושה פעולות להביא המשיח, אלא עצם חיותו ("חיך") הוא להביא לימות המשיח.

ויש להוסיף בדיוק הלשון "להביא לימות המשיח" – "להביא" דייקא, ולא בלשון הרגיל "לרבות", ו"לימות המשיח" לשון רבים – שכאשר החיות דכאו"א מישראל הוא בענין המשיח הנ"ל, ה"ז מביא (בדרך ממילא) למעמד ומצב דימות המשיח, שהעצם דישראל יהי' בהתגלות בפועל ממש; ובזה גופא "לימות המשיח" לשון רבים, די"ל שרומז על שתי התקופות הכלליות שבימות המשיח⁶, ורומז גם על כל ריבוי העליות שיהיו בימות המשיח באופן של הליכה מחיל אל חיל עד אין קץ.

ובפרטיות יותר:

הענין ד"כל ימי חיך להביא לימות המשיח" מתבטא בכך שתיכף כשנייעור עצם הנשמה (שמתגלה עצם מציאותו ורק העצם) מרגיש **בנשימת** האויר ענינו של משיח⁷ – **אויר של משיח** ובלשון חז"ל⁸ "רוחו של מלך המשיח".

ויש לומר ש"אויר (רוח) של משיח" הוא למעלה גם מ"אורו" של משיח¹⁰, כי **אור של**

(6) ראה לקו"ש חכ"ז ע' 198 ואילך. ועוד.

(7) וגם בעת השינה נושם האויר של משיח, אלא שאינו מרגיש זה, ולכן עיקר הענין ד"למען תזכור... כל ימי חיך להביא לימות המשיח" מתחיל כשנייעור משנתו (ועי"ז נפעל גם בעת השינה).

(8) ב"ר פ"ב, ד. פ"ח, א.

(9) זח"ג לד, ב. נת' בלקוטי לוי"צ לזח"ג ע' ריט ואילך.
(10) כידוע ש"אור" אותיות אור י', שהיו"ד* הוא מקור ה"אור", וכפי שרואים במוחש שאור הנר הוא כשיש אויר סביב האור (ובלא אויר יכבה ולא יאיר כלל), היינו, שהאויר הוא מקור האור (כמבואר בדרושי חנוכה (תו"א מקץ מב, ג. וראה גם ספר הערכים תב"ד (כרך ב) מע' אויר. וש"נ)).

* שרומז גם על היו"ד שבנפש האדם. יו"ד עקב, נקודת היהדות, בחי' היחידה, ועד לעצם הנפש שלמעלה גם מבחי' היחידה.

טעמים פוליטיים אלו גרמו בסופו של דבר לריבוי קרבנות!

ב. מדוע מדברים על זה עכשיו? כיון שעכשיו הם רוצים לחזור שוב על אותו דבר – הם רוצים להחזיר שטחים, אף-על-פי שדעת אנשי-הצבא היא שאסור להחזיר שטחים, כי זה יכול לגרום לקרבנות, רחמנא-ליצלן, ואעפ"כ הם רוצים למסור שטחים!

וכל ההתמקחות היא רק – מה יקבלו תמורת זה: האם פתק אחד או כמה פתקים; חתימה אחת או כמה חתימות, או כמה דולרים.

ואחר-כך אומרים שזה 'הישג דתי', ושהם מדברים בשם "תורת משה", רחמנא-ליצלן. אחרים אומרים זאת בשם 'קארל מארקס' (ואפילו לשיטתו זה גם לא נכון, כי זה נוגע לפיקוח-נפש), ואלו אומרים זאת בשם "תורת משה"...

וכאמור, שהם רוצים לתת את חברון, ומדברים אפילו על ירושלים העתיקה והכותל המערבי – אלא שהם מחפשים עצות כיצד יוכלו לומר שזה 'הישג צבאי'!

הנציה היחידה שנשארה - שהגוי לא ירצה לקחת את השטחים

ג. עלינו ללמוד מהגרועים שבהם: כאשר היתה בארצות-הברית "פרשת וטרגיטי" עם הנשיא [ניקסון] שציתת ליריביו הפוליטיים במלון 'וטרגיטי' (המו"ל), הורידו אותו מכסא. הגם שזה לא דבר חדש, כך הי' עם הנשיאים שלפניו ולאחריו וזה טבע הענינים (לא צריך לדבר על זה, כיון ש"הוי מתפלל בשלומה של מלכות") – אף-על-פי-כן, אנו נמצאים כעת בכזו תקופה, שאם מגלים דבר כזה, אי-אפשר להשאר לשבת על הכסא;

אבל שם [=בארץ-ישראל] המצב בדיוק הפוך: אם מוצאים אצל מישהו דבר כזה – ישאירו אותו על הכסא, ואדרבא: אם רב יגיד היפך מצפוננו – יתנו לו משרה עבור זה; ואם הוא יגיד שצריך להיות גיור שלא כהלכה – הוא יקבל כסף למוסד שהוא עומד בראשו; אבל אם הוא יאמר שצריך גיור כהלכה – יעכבו את התקציבים למוסד שלו וכו'.

כיון שעליהם כבר אי-אפשר לפעול, בגלל שהם כבר החליטו למסור וכו' – אזי העצה היחידה שנשארה היא, שיתכן שהגוי לא ירצה לקחת את זה. ויהי רצון שאכן כך יהי', שהגוי לא ירצה לקחת את זה, כיון ש"לב מלכים ושרים ביד ה'".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ חיי-שרה, מבה"ח כסלו ה'תשל"ו - בלתי מונה)

"מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו" – "מצאתי" (גם) מלשון "מצוי", שמורה על עצם המציאות שהוא למעלה מתואר וגדר כו', למעלה גם מגדר של מציאות, ורק מפני שמוכרחים להשתמש בביטוי מסוים משתמשים בלשון "מצוי" (כנ"ל*), היינו ש"מצאתי דוד עבדי" קאי על העצם דנשמת משיח שלמעלה מתואר וגדר (למעלה גם מבחי' יחידה הכללית), שלכן נקרא בשם "מצוי" ("מצאתי"); ולאח"ז "בשמן קדשי משחתיו", ש"שמן" מורה על בחי' היחידה הכללית שבנשמת משיח, שחודרת בכל עניינו, בדוגמת השמן שמפפפע בכל דבר³.

וענינו בעבודת כאו"א מישראל – שגם לפני שפועל בעצמו התגלות בחי' היחידה, ביטול והודאה והתמסרות להקב"ה [ועד שנמצא במעמד ומצב שאין לו להרהר בדברי תורה⁴, ובודאי לא בחי' היחידה שבתורה פנימיות התורה] – ישנה עצם מציאותו, עצם הנשמה, ו"ידיעה" זו (רק – שנייעור משנתו) פועלת ומביאה לכל עניני העבודה בפועל ממש כפי שחודרים בהתגלות דעצם הנשמה, וזהו אמיתת הענין דביאת המשיח, שהעצם דישראל הוא בהתגלות בפועל ממש (כנ"ל**).

ב. ויש לומר שענין זה מרומז בלשון חז"ל "כל ימי חיך להביא לימות המשיח":

"כל ימי חיך" – פירושו בכל רגע ורגע שהאדם חי, הן ביום והן בלילה, הן ער והן ישן, שגם אז הוא חי ע"י נשימת האויר ("כל הנשמה תהלה י-ה", "על כל נשימה ונשימה שאדם נושם כו"⁵) שמוכרח להיות בכל רגע ורגע (משא"כ אכילה ושת''), ו"כל ימי חיך להביא לימות המשיח" – פירושו שהחיות

(3) ראה חולין צז, רע"א. שו"ע יו"ד סק"ה ס"ה.

(4) ראה שו"ע אדה"א אר"ח (מהדו"ת) ס"א ס"ו.

(5) תהלים בסופו. ב"ר פי"ד, ט. דב"ר פ"ב, לו.

(* ס"ה בהשיחה - ס"ה ש'תשנ"ב ח"א ע' 126.

(** ס"ט בהשיחה - שם ע' 129.

במקום לפטר אותו משאירים אותו על הכסא!

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. הם רוצים לחזור שוב על מה שעשו במלחמת ששת-הימים:

ידוע שבירושלים העתיקה נפלו יותר קרבנות מאשר בשאר החזיתות.

כששאלתי: היתכן?! הרי על-פי טבע צריך להיות הפוך? לא ענו לי דבר. אבל מכיון שאני עקשן, הצלחתי לברר (הם אינם יכולים לדעת אצל מי ביררתי, כי הם יודעים שיש לי קשרים עם כמה וכמה, ואני גם לא אספר את זה), שהסיבה היתה מכיון שכאשר ניתנה הפקודה לכבוש את שאר החזיתות, היתה פקודה לא לכבוש את ירושלים העתיקה!
וכך עמדו ימים מספר, ולמרות שירו עליהם וכו' לא נתנו רשות לכבוש. וכששאלו מדוע? הם ענו שמנהלים משא-ומתן פוליטי.

ואחר-כך, כשבכל זאת הסתערו ועברו דרך 'שער מנדלבאום' – היו מוכרחים לעצור, כי לא היו בידיהם שום תכניות כיצד לכבוש את המקום, וברגע האחרון בשעת המלחמה היה עליהם להביא מומחים ולהכין תוכניות במהירות ובחפזון כפי שעושים בזמן מלחמה וכו', ולכן נפלו שם קרבנות רבים!

– הסדר בכל צבא ומדינה הוא, שבזמני שלום מכינים תוכניות לכל צרה שלא תבוא, שאם תהי' פעם מלחמה, ידעו כיצד להכנס ולכבוש וכו'. ומאחר שעושים את התוכניות בזמן שלום ומנוחה, ועל-ידי גנרלים המומחים בטכסיסי מלחמה, ועושים זאת בישוב הדעת, במקום בטוח ומתוך מנוחת הגוף והנפש וכו' – הרי שאז התוכניות ערוכות כראוי וההוראות כיצד לכבוש את השטח מדוייקות ביותר – היכן יש גבעה או עמק, סלעים או נחלים וכו' – ולפי תוכניות אלו מנהלים לאחמ"כ את המלחמה.

והנה, בנוגע לכל הגבולות ניתנה הוראה לאנשי-הצבא להכין תוכניות וכו', חוץ מאשר בנוגע לירושלים העתיקה!

וכששאלתי כיצד יתכן שלהגיע לתעלת סואץ היתה תוכנית מדוייקת ולכבוש את ירושלים העתיקה [שהם הרי אומרים שהיא עיר הבירה (ולא צריך בכלל להגיע 'להסכמתם', כי היא הרי) – "קרית חנה דוד"] לא היתה להם תכנית?! – לא קבלתי מענה על שאלה זו, כי התשובה היא פשוטה ביותר עד שבכלל אין צורך לומר אותה: מעולם לא עלה על דעתם לכבוש את ירושלים העתיקה, ולכן לא ציוו לעשות תוכנית!

והביאור על כך: כיון שיהודים אלה נמצאים בגלות; אזי בשעה שכובשים את הגולן – יש להם עסק רק עם סוריה, אבל כאשר יכבשו את ירושלים העתיקה – יהי' להם עסק עם הוואטיקן ואח"כ עם עוד גוי וכו', לכן הם אף פעם לא חשבו לכבוש את ירושלים העתיקה.

משיח מורה על ההתגלות דמשיח ע"י פעולותיו (כמו "ילחם מלחמות ה'" עד ש"נצח"¹¹, וכיו"ב), משא"כ אויר של משיח מורה על העצם (חיות) דמשיח, כלומר התגלות מציאותו (מציאות שקיימת גם לפני למלכות¹²) בתור מלך המשיח, ולאחרי התגלות מציאותו (אויר שבאין ערוך מאורו של משיח), מתחילה ההתגלות לעיני כל ע"י פעולותיו אור של משיח).

ועפ"ז מובן שיעיקר החידוש דביאת המשיח הוא בהתגלות מציאותו ("מצאתי דוד עבדי"), כי, כל פרטי הענינים שלאח"ז (התגלות לעין כל ע"י פעולותיו לגאול את ישראל, וכל הענינים דימות המשיח), באים כתוצאה והסתעפות מהתגלות מציאותו, וכלולים בה, כשם שמולד הלבנה כולל התגלות אורה באופן של הוספה מרגע לרגע עד למילוי ושלימות הלבנה.

ויומתק בדיוק הלשון "כל ימי חיך להביא לימות המשיח" – שהחיות ("חיך") כשנתגלתה מציאותו מביאה (בדרך ממילא) לימות המשיח, כיון שמציאותו (חיותו) כוללת כל פרטי הענינים דימות המשיח, שכולם כלולים בהתגלות עצם מציאותו (מולד הלבנה).

ג. ובנוגע לפועל – "המעשה הוא העיקר"¹³:

כיון שכבר הי' מולד הלבנה ("שהם עתידים להתחדש כמותה") בראש חודש כסלו "ראש חודש של גאולה", חודש השלישי (שקשור עם גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי) דשנת ה'תשנ"ב (הי' תהא שנת נפלאות בה, בכל מכל כל) – צריך כאו"א

(11) רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

(12) "מאותן הבאים מבני דוד ועדיין הי' להם ממשלה גם בגלות. . . כגון רבינו הקדוש" (חדא"ג מהרש"א לסנהדרין צא, ב).

(13) אבות פ"א מ"ז.

מישראל להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהדגשת הענין ד"כל ימי חיך להביא לימות המשיח", ע"ז שכל מציאותו, תיכף כשניעור משנתו, חדורה בהחיות דמשיח (שזוהי עצם מציאותו של כאו"א מישראל, משיח שבו) שמביאה לימות המשיח.

וענין זה יכול וצריך להיות גם ברגע זה – ע"י התעוררות מחודשת בתוקף מחודש דעצם הנשמה (ע"ד נייעור משנתו) "להביא לימות המשיח", ע"ז שמוסיף עוד "מצוה אחת" כדי להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות ולהביא לו ולהם תשועה והצלה¹⁴.

וכל זה – לאו דוקא בענינים נעלים הקשורים עם בחי' היחידה, כמו לימוד והפצת תורת החסידות, יחידה שבתורה, אלא גם (ובעיקר) בענינים פשוטים, כמו נתינת צרכי הגשמיים של יהודי, הקשורים עם עצם מציאותו (נשמה בגוף¹⁵), כולל ובמיוחד הצרכים הנוספים דחודש כסלו, בימי חנוכה, ימי שמחה והלל¹⁶, שמוסיפים בסעודות של שמחה¹⁷, כולל גם המנהג דנתינת מעות חנוכה (כפי שנהגו רבותינו נשיאינו¹⁸), ולפנ"ז בסעודות והתועודיות של שמחה דימי הגאולה יו"ד וי"ט כסלו.

ד. ויה"ד והוא העיקר – שבתחלת חודש כסלו, חודש הגאולה, תבוא בפועל ובגילוי הגאולה האמיתית והשלימה, התחלת הגאולה ושלמותה, ע"י משיח צדקנו – "עמוד מלך מבית דוד כו", עד ש"יתקן את העולם לעבוד

(14) קידושין מ, רע"ב. רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(15) גוף גשמי שהתהוותו מ"מהותו ועצמותו. . . (ש)הוא לבדו בכוחו ויכולתו לברוא יש מאין" (תניא אגה"ק ס"כ), ובו דווקא היא בחירת העצמות (ראה תניא פמ"ט. סה"ש תורת שלום ע' 120 ואילך).

(16) רמב"ם הל' חנוכה פ"ג ה"ג.

(17) ראה לקו"ש ח"י ע' 142 ואילך. וש"נ.

(18) "היום יום" כ"ח כסלו. וראה לקוטי לוי"צ אגרות-קודש ע' שנח.

השומע יצחק ליי"ח²³ ("יצחק")²⁴, ולא עוד אלא שפועל גם על אוה"ע²⁵, הן הבירור דלבן (בפרשת ויצא) והן הבירור דעשו (בפרשת וישלח), "עד אשר אבוא אל אדוני שעירה"²⁶, "בימי המשיח, שנאמר²⁷ ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה"²⁸ – תיכף ומיד ממש. ■

(בתוספת וא"י*), "מוסיף על הראשונות", וע"ד מ"ש בהמשך הפרשה (כז, כח ובפרש"י) "יתן", "יתן ויחזור ויתן".

(23) וירא כא, ו.

(24) ולהעיר שלעתידי לבוא יאמרו ליצחק דוקא "כי אתה אבינו" (ישעי' סג, טז. שבת פט, ב. וראה תו"א פרשתנו יז, ג. תו"ח שם ד, ד ואילך. ועוד).

(25) להעיר ש"תולדות יצחק" הם "יעקב ועשו האמורים בפרשה" (פרש"י ריש פרשתנו).

(26) וישלח לג, יד.

(27) עובדי' בסופו.

(28) פרש"י וישלח שם.

(* וזה העיר מהשייכות דאית וא"י להגאולה - חמשה ואר"ן ד"יעקוב" (פרש"י בחזקוהי ט, מב).

את ה' ביחד, שנאמר¹⁹ אז אהפוך אל עמים גו' לעבדו שכם אחד¹¹.

וכמרומו גם בסיום וחותם ההפטרה דשבוע שעבר ובהתחלת פרשת השבוע:

ההפטרה דשבוע שעבר מסתיימת בהכרזה "יחי אדוני המלך דוד לעולם"²⁰ – נצחיות מלכות דוד שנמשכה במלכות שלמה, ששלימותה ע"י המלך המשיח שהוא "מבית דוד ומזרע שלמה"²¹ – שתוכנה של הכרזה זו הוא התגלות מציאותו דמלך המשיח.

ועי"ז ולאח"ז באה התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו כו' – כמרומו בהתחלת פרשת השבוע: "ואלה תולדות יצחק" – שהלידה ("תולדות") דמלך המשיח (התגלות מציאותו) היא באופן גלוי לעין כל ("ואלה"²²), עד ש"כל

(19) צפני' ג, ט.

(20) מלכים-א, א, לא.

(21) סהמ"צ להרמב"ם מל"ת ש"ב. פיה"מ סנהדרין ר"פ חלק יסוד ה"ב. אגרת תימן.

(22) ובפרטיות יותר: לא רק "אלה", אלא "ואלה"

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

רוקדים עם מלכא משיחא ועצמו"ה בקודש הקדשים

לפי כל הסימנים שבגמ' ובברייתא, וכמדובר כמ"פ – נמצאים אנו באמצע אחרית הימים, וחסר רק ה"מכה בפטיש", ע"י הקב"ה ומלכא משיחא – על כל עניני הגלות בפועל, ומיד מתגלה לעיני בשר, "וראו כל בשר יחדיו", ש"והיתה לה' המלוכה".

"קהל גדול ישוּבו הנה" בריקוד – בגוף הגשמי, שהרי העיקר הוא בגשמיות – לארץ הקודש, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה", ושם גופא – לירושלים עיר הקודש "עיר שחברה לה יחדיו", ושם גופא – בהר-הקודש, ובבית המקדש "מקדש אדני-כוננו ידך", ושם גופא – בקודש הקדשים, יחד עם ארון הקודש ולוחות הברית כמדובר כמ"פ בהתוועדויות כיו"ב.

ועוד והוא העיקר – שרוקדים מיד יחד עם מלכא משיחא ועצמות ומהות בקודש הקדשים ובביהמ"ק השלישי, ובהר הקודש ובירושלים עיה"ק, ובארץ הקודש ש"תתפשט לכל הארצות".

(משיחת ר"ח כסלו ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

משיח צדקנו לא ממתין לאליהו הנביא

ועוד והוא העיקר – שתיכף ומיד זוכים לבואו של השליח האמיתי, "הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא", שמבשר על ביאת משיח צדקנו, ויתירה מזה, שמשיח צדקנו לא ממתין לביאת אליהו הנביא, אלא בא ביחד עמו, וכא"א מאתנו, בתוככי כלל ישראל, נעשה שליח להודיע לעצמו, לבני ביתו, ולכל הסביבה כולה, ש"הנה זה (משיח צדקנו) בא", "מראה באצבעו ואומר זה".

(משיחת ש"פ תולדות ה'תנש"א - בלתי מוגה)

יחוגו את ימי הגאולה יו"ד וי"ט כסלו וימי החנוכה ביחד עם משיח

[. .] ויה"ר שפעולות אלו ימהרו ויזרזו עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כלומר, נוסף לכך שיודעים בבירור שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה (וכהמשל הידוע דנגס על גבי ענק, אשר, עם היותו ננס בלבד, הרי, כשעומד על גבי הענק מטיב לראות למרחוק יותר) – ה"ז צריך להיות בפועל ממש באופן של זריזות, תיכף ומיד ממש.

ומכיון שהגאולה תהי' תיכף ומיד ממש – יחוגו את ימי הגאולה יו"ד וי"ט כסלו וימי החנוכה ביחד עם משיח צדקנו, וביחד עם חנוכת בית המקדש השלישי, במהרה בימינו ממש, ו"לא עיכבן כהרף עין".

(משיחת ש"פ תולדות ג' כסלו ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

הגיע הזמן להתעורר מהאדישות והתרדמה

כאשר מעוררים שיש לעסוק בענין מסויים, נעשה סדר שלכל לראש צריכים לארגן אסיפה, ובאסיפה זו יחליטו שצריכים לארגן עוד אסיפה וכו'... אין זמן לאסיפות, "משיח צדקנו שטייט הינטערן וואנט"..." "הנה זה עומד אחר כתלנו"¹, ובמילא, צריכים להשלים את העבודה דהפצת המעיינות חוצה בפועל ממש, "כל יומא ויומא עביד עבידת"², ובמקום זה – עושים "אסיפות"...

[. .] כיצד יכולים לשבת בשלום – כאשר יודעים שישנו פס"ד ברמב"ם³ שהעולם כולו שקול, וע"י "מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה"?!... כלומר, לא זו בלבד שביכלתו לפעול איזה תיקון בעולם, אלא ביכלתו לגרום "תשועה והצלה" לכל העולם! וכיצד יכולים "להתנפח" ולהמתין ל"כיבודים" – כאשר יודעים שמדובר אודות יהודי שנמצא במצב של פיקוח-נפש, שאז צריך אפילו "כהן-גדול" להפסיק באמצע עבודת יום הקדוש בקודש הקדשים, ולצאת לפנות גל של אבנים, אפילו על הספק וספק ספיקא⁴ – שמא יוכל להציל יהודי שנמצא שם!!

יעשה כאו"א חשבון צדק בנפשו: כמה "נרות להאיר" הדלקת בערב שבת זה, וכמה "נרות להאיר" הדלקת ביום שלפנ"ז?!...

הגיע הזמן להתעורר מהאדישות והתרדמה – כלשון הרמב"ם³: "עורו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם", ולזרוק את עצמו ("ארינווארפן זיך") מתוך מסירה ונתינה בעבודה דהפצת המעיינות חוצה.

(משיחת ש"פ תולדות, מבה"ח ועד"ח כסלו ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

(1) שה"ש ב, ט. וראה "קול קורא" שנדפס ב"הקריאה

והקדושה" סיון תש"א. אגרות קודש אדמו"ר מוהרי"צ (4) יומא פג, א – במשנה. רמב"ם הל' שבת פ"ב הי"ח. ח"ה ע' שסז. ועוד.

טושו"ע ואדה"ז א"ח ששכ"ט ס"ג.

(2) זח"ג צד, רע"ב.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרדת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

סימן נוסף שתיכף ומיד בא משיח צדקנו

[. .] ההדגשה דבירור העולם בתקופתנו זו כהכנה לימות המשיח, היא רק באופן ד"אמורים בפרשה", בתורה, אלא גם) באופן הנראה בגלוי במצב העולם כולו בימינו אלה. ובהקדמה:

ישנם התמהים על המדובר בתקופה האחרונה שעומדים אנו בסוף זמן הגלות, עקבתא דמשיחא, ושואלים: היכן רואים זאת? הרי עולם כמנהגו מידי שנה בשנה כרגיל נהג? – ולפלא הכי גדול שאינם מתבוננים בהמאורעות שמתרחשים בעולם, מאורעות הגלויים ומפורסמים!

בתקופה האחרונה (החל משנים הכי אחרונות, ומוסיף והולך מזמן לזמן) מתרחשים ברחבי העולם **מהפיכות קיצוניות**, מן הקצה אל הקצה, ובחסידי ה' מתרחשים מהפיכות אלה **בשקט**, כלומר, ללא מלחמות ושפיכות-דמים, רחמנא ליצלן, עד כדי כך, שחיי היום-יום (בעניני המסחר וכיו"ב) ממשיכים להתנהל ע"ד הרגיל, כאילו עולם כמנהגו נהג, למרות שמתרחשת מהפיכה קיצונית בהנהגת המדינה כולה, אלא שהיא מהפיכה **פנימית**, בדרכי פוליטיקא מדינית:

לכל לראש ומתחיל ממדינת רוסיא (המדינה שממנה בא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו יחד עם תלמידיו ושלוחיו), אשר, לאחר תקופה של שבעים שנות משטר **תקיף ואימתני** שהפיל חיתתו על כל תושבי המדינה, עד שאפילו עבור התבטאות של ביקורת על המשטר היו עונשים להשלח לארץ גזירה (סיביר וכיו"ב) – נעשה לפתע, בפרק זמן קצר ביותר, **שינוי קיצוני** (ע"י העומדים בראש הנהגת המדינה) במשטר המדינה, ומתפשט גם בשאר מדינות דוגמתן.

ועד"ז במדינת סין – שבתקופה האחרונה מתרחשת מהפיכה בהנהגת המדינה בפנים וגם בנוגע לקשר ויחס עם שאר מדינות העולם, וכיו"ב, וכן במדינת הודו – שבפרק זמן קצר יחסית הוחלפו ראשי השלטון ששלט במשך תקופה ארוכה, ועד"ז מהפיכות קיצוניות בעוד כמה מדינות ברחבי העולם, ועד ל"איי הים", אשר, אין צורך לפרט ולהאריך, כיון שהדברים יודעים ומפורסמים.

והמדובר אודות מהפיכות במדינות כאלו שיש בהם **ריבוי עצום** של בני-אדם, כלומר, מהפיכות בממשלות ומשטרים שמנהיגים **בליוני אנשים בכל רחבי העולם**, ועד לרוב האנשים שבכל העולם!

(1) עי"ז שנשתלשל מהתורה – "אסתכל באורייתא ולא העיר גם מהמשך (זח"ב קסא, רע"ב). ולהעיר גם מהמשך המאמר – "בר נש אשתדל באורייתא ומקיים עלמא", שנעשה ע"י עבודתם של ישראל, כדלקמן בפנים.

וה"נס" שבדבר – ולפלא הכי גדול שלא שמים לב לכל זה, "אין בעל הנס מכיר בנסו"² – שמהפכות קיצונית, שיש להם השפעה ישירה על רוב העולם, מתרחשות בשקט ובמנוחה, דבר שאין לו אח ורע בתולדות האנושיות כולה:

מהפיכות במשטר ושלטון של מדינות היו מלווים תמיד במלחמות עקובות דם שהתנהלו במשך תקופה ארוכה, שיבשו את מהלך החיים, הביאו הרס וחורבן ר"ל. ואין צורך להרחיק לכת ולחפש בדברי ימי העולם בדורות שלפנ"ז, כיון שראינו בדורנו זה את החורבן הנורא במלחמת העולם השני, לא תקום פעמיים צרה.

ואילו בימינו אלה, מתרחשים מהפכות קיצוניות גדולות יותר, ברוב העולם, ובחסידי ה', ה"ז ללא מלחמות ללא שפיכות דמים, ח"ו, אלא מתוך שקט ומנוחה.

ויש להוסיף, שמהפכות בעולם בימינו אלה רואים (לא רק ביחס להנהגת בני-אדם, אלא) גם ביחס לשאר הנבראים שבעולם, חי צומח ודומם – רעידות אדמה שאירעו בתקופה האחרונה, בפרק זמן קצר, ונמשכות גם עתה במקומות שונים בעולם (גם במדינה זו), ובחסידי ה', הקרבנות היו במספר קטן, ובפרט ביחס למקרים דומים שאירעו בתקופות שלפנ"ז.

וביארור השייכות דכהנ"ל לבנ"י – (דלכאורה, מאורעות שמתרחשים במהלכי הפוליטיקא ברחבי העולם (ללא קשר ישיר לבנ"י³) אינם מענינים של בנ"י, שתפקידם לעסוק בלימוד התורה וקיום המצוות) – בכמה פרטים:

א) הכרת גדלות הא-ל ונתינת שבח והודי' על גודל חסדיו – שכן, נוסף לגדלות הא-ל שנראית בהנהגת הטבע, כמ"ש "השמים מספרים כבוד א-ל גו"⁴, "כי אראה שמין מעשה אצבעותיך ירח וכוכבים אשר כוננת"⁵, מודגשת יותר גדלות הא-ל בהנהגה נסית, כבנדו"ד, שמהפיכות קיצונית ברחבי העולם מתרחשות בשקט ומנוחה, נס גדול שאינו אלא בכחו של הקב"ה ה"כל יכול"! ועל כך יש להודות להקב"ה על גודל החסד שבדבר, במכ"ש וק"ו מנתינת שבח והודי' על הנהגת הטבע מידי יום ביומו⁶.

ב) הוספה באמונה בביאת המשיח והצפי' לביאתו, "אחכה לו בכל יום שיבוא" – שכן, מהפכות בעולם הם מהסימנים שהובאו במדרשי חז"ל על התקופה דעקבתא דמשיחא⁷, וכשרואים מהפכות גדולות בימינו אלה, ה"ז סימן נוסף שנמצאים אנו ברגעים האחרונים דעקבתא דמשיחא, ותיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו.

(משיחת ליל אדר"ח כסלו ה'תש"נ - מוגה)

(2) נדה לא, א.

(3) מלבד העובדה שבכמה מדינות נעשה קל יותר לקיים תומ"צ.

(4) תהלים יט, ב.

(5) שם ט, ד.

(6) ופשוט, שההתעסקות בלימוד התורה וקיום המצוות אינה גורעת כלל בהתבוננות בגדלות הא-ל

ונתינת שבח והודי' על גודל חסדיו.

(7) ולדוגמא: "אם ראית מלכיות מתגרות אלו באלו צפה לרגלו של משיח" (ב"ר פמ"ב, ד). "שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה כו" (פסיקתא רבתי פיסקא קומי אורי). והרי תוכן ד"מלכיות מתגרות" הוא מהפכות בעולם, אלא, שבחסידי ה' ה"התגרות" היא מתוך שקט ומנוחה.

שייכות פרשת תולדות להגאולה

יום השבת בכלל שייך לגאולה – "שבת ומנוחה לחיי העולמים"¹, ועד"ז פ' תולדות – התחלת הפרשה היא "אלה תולדות יצחק", לשון גילוי כמו "מראה באצבעו ואומר זה"² וכפירוש רש"י – "הקב"ה צר קלסתר פניו של יצחק דומה לאברהם והעידו הכל אברהם הוליד את יצחק" (וכמבואר במאחז"ל³ שהדמיון בין אברהם ויצחק הי' כל כך גלוי ("אלה") עד שהיו צריכים סימן להבדיל ביניהם), ועד"ז בהמשך הפרשה ("תולדות") והפרטים שבגילוי ד"אלה") "יתן לך", "יתן ויחזור ויתן" – שגם זה מורה על המשכה וגילוי נעלים ביותר (כבר מתחילתם (כמובן מזה שההתחלה היא בהוספה ד"ויתן", כנ"ל), ובפרט שבפסוק זה מתחיל חלק מיוחד בפרשה בקריאת התורה וכו') כמדובר בזה כמ"פ בארוכה ומבואר בפרטיות הן בדרושי חסידות והן בספרי נגלה השייכים לפסוק זה.

ויהי רצון שכן יהי' בפועל ממש, שכן, כשם שנס אמיתי הוא דוקא כאשר איננו נשאר בהעלם אלא נראה ונרגש בגלוי, עד"ז בנוגע לגאולה שצריכה לבוא בפועל ממש, באופן גלוי וניכר עד כדי כך שאפשר להכיר בו בחוש המישוש.

וכסיפור נשיא דורנו⁴ אודות הרביים שלפניו (ולהעיר על הפלא אשר, אע"פ שלא הי' נוהג לספר הכל אודותם, הנה דוקא סיפור זה סיפר וגילה וציוה לפרסם כו') שפעם באו לתבוע מאת אדמו"ר הזקן, ולנוסח אחר מאת אדמו"ר הצמח צדק, שכבר כלו כל הקיצין ועדיין לא באה הגאולה וענה שכיון שהפצת המעינות חוצה והחסידות של הרביים היא כבר באופן כזה שהמעניות הם בגלוי, ההפצה היא בגלוי והגיעה עד לחוצה בגלוי – הרי כבר ישנו ענין של גאולה, אבל השיבו על זה שצריכים את הגאולה האמיתית והשלימה בפועל.

כלומר, שהעיקר הוא גאולה כפשוטה דוקא ואי אפשר להחליף זאת אפילו ע"י ענין נעלה כל כך כהפצת המעינות חוצה, ולא די אפילו בהפצת המעינות כפי שנתפשטה בימי אדמו"ר הזקן ביחס להפצה בימי הבעש"ט והמגיד – הנהגה שהתחילה בעיקר בי"ט כסלו⁵ (והרי עומדים בר"ח כסלו שכולל כל עניני החודש ועאכו"כ יום עיקרי כל כך שהוא עצמו נעשה "ראש השנה" על כל השנה כולה ועאכו"כ ביחס ליום ר"ח) ואעפ"כ מוכרחים גאולה בפועל דוקא, כנ"ל.

(משיחת ליל אדר"ח כסלו ה'תש"נ - בלתי מוגה)

(1) תמיד בסופה. (2) ראה לקו"ש ח"ו ע' 80 הערה 70. ח"ח ס"ע 490

(3) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלח ואילך. ועוד.

(4) ב. (5) סה"ש תר"ש ס"ע 112 ואילך.

(3) ב"מ פז, א.

